

Sygn. akt IV KO 9/22

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie K.S. K. i innych
oskarżonych o przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 lutego 2022 r.,
wniosku Sądu Okręgowego w O.
zawartego w postanowieniu z dnia 17 stycznia 2022 r., sygn. akt II K (...),
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu
na dobro wymiaru sprawiedliwości,
na podstawie art. 37 k.p.k. a contrario

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2022 r., sygn. akt II K (...), Sąd Okręgowy w O., na podstawie art. 37 k.p.k., wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu przedmiotowej sprawy.

Uzasadniając wniosek wskazano, że skoro sprawa dotyczy m.in. osoby urzędującego Prezydenta Miasta O., jak również jego zastępców, natomiast „miasto jest siedzibą tutejszego sądu, to uzasadnionym jawi się stwierdzenie, iż Sąd Okręgowy w O. należy uznać za zdecydowanie „nieodpowiedni” do rozpoznania tej sprawy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy, w utrwalonym orzecznictwie, niejednokrotnie podkreślał, że przepis art. 37 k.p.k., jako wyjątkowy, nie podlega interpretacji rozszerzającej. Kryterium "dobra wymiaru sprawiedliwości", uzasadniające korzystanie z właściwości delegacyjnej na podstawie wskazanego przepisu, przejawia się w realnym zagrożeniu obiektywizmu w orzekaniu o odpowiedzialności karnej lub w równie realnym zagrożeniu sprawnego i szybkiego przeprowadzenia postępowania sądowego, realizującego ustawowy postulat rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie (vide: postanowienie SN z dnia 14.06.2018r., sygn. akt V KO 35/18, LEX nr 2509717). Przekazanie sprawy może więc nastąpić jedynie w sytuacji, gdy w sprawie występują takie szczególne, uprawdopodobnione okoliczności, że mogą one zasadnie stwarzać w opinii publicznej przekonanie o braku warunków do obiektywnego jej rozpoznania w danym sądzie lub o tym, że przekazanie sprawy stworzy lepsze możliwości do sprawnego jej rozstrzygnięcia.

Podnoszone przez Sąd wnioskujący okoliczności dotyczące pełnionych funkcji publicznych przez niektórych oskarżonych w mieście, w którym znajduje się także siedziba tego Sądu, w sposób oczywisty nie są okolicznościami stwarzającymi wątpliwości co do braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w Sądzie właściwym. W uzasadnieniu przedmiotowego wniosku przyznano zresztą, że „brak jest podstaw do kwestionowania subiektywnej zdolności rozpoznania przedmiotowej sprawy z zachowaniem zasady bezstronności przez sędziów tego Sądu”. Ponadto w uzasadnieniu tym powołano szereg orzeczeń Sądu Najwyższego, dotyczących zasadności stosowania unormowania zawartego w dyspozycji art. 37 k.p.k. (*postanowienia SN: z 12.02.2009r., sygn.akt III KO 1/09; z*

9.06.2008r, sygn.akt III KO 32/08z 18.03.2005r., sygn.akt III KO 2/5; z 11.12.2013r, sygn.akt IV KO 98/13), wyciągając jednak wnioski niezgodne z intencją tych orzeczeń.

Po raz kolejny zatem wypada wskazać, że sama obawa odnośnie do możliwości zaistnienia w przyszłości w odbiorze zewnętrznym wątpliwości co do obiektywnego rozpoznania sprawy, jeśli nie ma żadnych realnych podstaw, nie powinna uzasadniać uchylania się przez sąd od rozpoznania sprawy. W szczególności nie stwarza owych realnych podstaw sam w sobie fakt pełnienia wysokich urzędów przez osoby oskarżone i fakt instytucjonalnego powiązania działalności sądu z działalnością organów samorządu czy administracji państwowej.

Autorytet właściwego miejscowo sądu buduje sprawne, bez zbędnej zwłoki, przeprowadzenie każdego postępowania i wydanie, na podstawie wnikliwej i bezstronnej oceny dowodów, sprawiedliwego orzeczenia, niezależnie od tego, jakie funkcje publiczne pełnili lub pełnią osoby, których ono dotyczy.

Wobec powyższego orzeczono jak w postanowieniu.